

Delicie Nerková

JÓBOVA ZPOVĚĎ

Obsah

Část I. Jóbova zpověď	2
<i>Motto:</i>	3
PROLOG.....	4
ZROZENÍ.....	5
DĚTSTVÍ.....	6
NÁDRAŽÍ.....	7
MĚSTO	8
VÁLKA.....	9
LÁSKY	10
ŽENA.....	11
_MÚZY.....	12
ZRNKA PÍSKU	13
MAJETKY	14
DIVADLO	15
PŘÁTELÉ.....	16
STÁŘÍ.....	17
EPILOG	18
Část II. Zpráva o mrtvých	19
<i>Motto:</i>	19
SMRTI	20
STŮL S OKNY.....	24
ZA VYUČENOU.....	25
VE SPIRÁLE	26
... A BYLO JITRO...	27
ŘÍJEN.....	28
NOCTURNO	29
DIOGENOVA PÍSEŇ.....	30
PO POTOPĚ	31
NOVÁ GEOMETRIE.....	32
KONEC LÉTA S CHAGALLEM	33
ZPRÁVA O PRÁZDNÉM PROSTORU.....	34
MATER DOLOROSA 2001	35
ZÁVISLÍ.....	37
PODIVNÁ MILOST.....	38
JAK MNOHO VÁŽÍ BÁSEŇ.....	39
MIMOCHODEM.....	41
OBRAZ.....	42
PŘERUŠENÉ SPOJENÍ	43
EZECHIEL.....	44
KDYŽ VENKU PRŠÍ.....	45
NADĚJE.....	46
ZAVAZADLO	47
EPIŠTOLA ČTENÁŘŮM	48
Tiráž.....	49

Část I. Jóbova zpověď

Motto:

"Byl muž v zemi Úz, jménem Job,
a muž ten byl sprostný a upřímý,
boje se Boha a vystříhaje se zlého."

Bible kralická L. P. 1613
Kniha Job 1,1

PROLOG

Pane světa
 jejž jsi stvořil
Pane můj
 jehož jsem se sotva dotkl

mám na svých bedrech
hrozivou tíhu
 tvých úradků a soudů

Uvléci ji mohu jen
zapřažen s tebou
 do společného jha

ZROZENÍ

Po návratu z války
rozhodl se můj otec
zasít sémě
do nečasu a bídy
neduživého míru

Neptal se
aniž pochyboval
o vůli své a snad
i Boží

Dal pak vyrůst a uzrát
nepatrnému ovoci
ožebračeného stromu života

DĚTSTVÍ

Můj kraj
jehož vášeň k sebezachování
jsem zdědil
nabízel
strasti cest dětským již krůčkům
nuzné skrojky vždy včerejšího chleba

přeskromné mírky mléka
strdí a laskání

Ale
hvězdy zde vycházely každou noc
a děrami nebes padaly
pod zavřená víčka
pacholátek

NÁDRAŽÍ

Slepé koleje odjakživa přitahují
kroky snílků
slibem cesty odnikud nikam
a také závanem rmenu
rostoucího mezi pražci
a dehtu mnohokrát
sluncem přečištěného

Zanechávám své tulácké boty
v křemitém štěrku
mezi opuštěnými rovnoběžkami
jinošských přání

V prázdné nádražní čekárně
potajmu rozbalím
nezvykle vonící krabici

a poněkud obřadně nazouvám
devětadevadesátikorunovou
maturitní obuv

MĚSTO

Město mých nadějí
zahrado víry mé
i odevzdání

Jak jsem tě míval rád
a také nenáviděl když
za jásosem mládenecké duše
zaujaté a vzrušené
tvými rozhledy

se ozvěnou vysmívalo
trpělivě a úskočně čekající
pokoření

V tvých sadech ochutnal jsem
první doušek
z kalicha hořkosti
připodobniv se
trýznivým okamžikem rozhodnutí
modelu utrpení a spásy

VÁLKA

Ani válka nepropůjčila
zralou mužnost mým činům
 Nepojmenovala nepřítele
 nevybrala mi zbraň pro zteč
 či boj tváří v tvář

Vždy tu ale byla
oblečená v hábitu nenávisti
 Podřimovala v rozvalinách
 či vyčkávala v zákopech
 soukromých bojišť

Komu tedy poslat dopis z fronty
když polní pošta doručuje
 pouze živým adresátům?

Bílá holubice přináší v zobáku
 jediné slovo

Odpouštím

LÁSKY

Nevěděl jsem
že roky požehnané
dlouhým trváním přinesou
tolik ztraceného milování
tolik zažité smrti
tolik naděje utonulé v loučení

A kdybych i tušil
jak bolet budou mé lásky
zdali bych svému životu vybral
bezpečí mrtvých studní?

ŽENA

"K čemu ti to vlastně bylo
a co jsme z toho všeho měli?"

ptá se žena
milosrdná sestra mužova těla
a svědomitá strážkyně jeho duše

"Dala jsem ti děti a starám se dosud
zatímco šlechetně trpíš
a pošetile doufáš v Prozřetelnost

Měj se však na pozoru
před mou věrnou oddaností

A ne abys zas šel do toho
studeného kostela

Kdo tě má pořád kurýrovat!"

MÚZY

Andělé představ o tvaru
obrysu zvuku a barvě slova
 posedávali krotce
 na kufříku psacího stroje
připraveni ošetřovat
 mou zraněnou mysl
a únavu srdce léčit
 osvěživým ševelením

V nejistotě doby
 která potom vládla
přistoupil jsem na víru
v zákazy a příkazy
a připoutal tak své múzy
 hodnověrnou lží
 i falešnými city
k pranýři objednaných proklamací

Když jsem po dlouhé nemoci
 nabyl opět vědomí
marně jsem se vyptával
na jejich hřbitov

ZRNKA PÍSKU

Zaslíbil Hospodin Abramovi
potomků jak písku v poušti

Zpočátku se zdálo
že slib je to moudrý
ale
v poušti srdce může být
kamení více než písku

Několik zrněk však přeci uvízlo
pod odřenými víčky vyplakaných očí

Přesýpacími hodinami Pokračování
zvolna protékají
kapky krve

MAJETKY

Co se bohatství týká
zbylo několik brýlí
to jak postupně slábl zrak
z přemíry slov tištěných
i psaných
a také dřevěný penál
s věčně neořezanými tužkami
(jednou si na ně udělám čas)
průkazy členství zaniklých
stran a spolků
a vyčichlé dýmky
na které už nemám pomyslení
ani dech
dávná vkladní knížka se záložkou
neplatné bankocetle
a ještě klíč od zmizelého domu
a budík
bez nepokoje
A vzpomínka na kravku
kterou otec musel prodat řezníkovi
když bylo zle
Měla teskné oči
a věneček kolem rohů
maminka jí špetkou prstů
udělala na čelo křížek
A ještě podivná chuť na patře
po psí pečení
z času kdy bylo ještě hůř

Dva kufry dopisů
které už nikdy znova nepřečtu
a svaté obrázky s modlitbami
v breviáři od přítele
umučeného v lágru

DIVADLO

Usmyslel jsem si
 uspořádat na ulici
 veřejné divadlo
 pro jednoho herce
Ten kus jsem
 tak trochu po sobě
pojmenoval Jób

Oblékl jsem svůj starý kabát
co se mnou přežil všechny
 požáry
 nevěry
 plány propadlé peklu
 i peklo propadlé životu

Když jsem se pokusil
náhodným divákům přiblížit
svůj osud tak lidský
 i Boží zároveň
když předvedl jsem jizvy
 i otevřené rány
hýkali mnozí smíchy
ukazující prstem šklebili se
a řvali – hle ten
 klaun
 august
šmíra bláznivá
 ano
potrhlík je to starej

Úporně jsem se snažil
sundat si z obličeje
tu směšnou masku
 až jsem pochopil
 že nemám jinou tvář

PŘÁTELE

Dobří přátelé vždy
pospíší s dobrou radou
za kterou nic nedám

Ví o všem
co se ve mně děje
a rádi včas i nevčas připomenou
má vlastní zavinění mých
vlastních pohrom

Srdce mají na dlani
s kterou včas cuknou
půjčují ochotně
ženu i fajfku
na lichvářský úrok

Cestičku umetou od prachu
a neopomenou vydláždit ji
nášlapnými minami
dobrých skutků

Jak utěšené a snadné je
milovat pravého nepřítele
v čase kdy nevěříš
ani svému jménu

STÁŘÍ

Být stářím spokojen
a sytý dnů

je závěr

k němuž chtěl jsem dospět
jak panovník nad vlastním životem
jenž završil svou vládu ozdoben
diadémem moudrosti a slávy věčné

Namísto triumfu mám rozpaky ze smrti
a tělo jak chatrné nepadnoucí šaty
bolesti které zítra začnou
aniž dnes přestávají

zápas duše s Bohem
o několik gránů jeho moci
a roztřesené ruce toužící
vznést se k žehnání

EPILOG

Tolik let jsem se domníval
že jsi hluchý
Bože
a tak zarytě spravedlivý
jak můj otec býval

Tolik let jsem nechtěl připustit
že nejvzácnější dary chystáš
do nejnižších příhrad
nebeské klenotnice

Ohýbat se pod ranami
to už dávno umím
ale v pokoře pokleknout
a sehnout pro poklad
se až nyní učím

Tolik let jsem doufal
že mě včas zabiješ
Bože
ke spokojenosti tvé i mé
ale nyní tě prosím

Zbav mě ó Pane
té síly která
mě za vlasy rve
do temných mračen
a obnov mou dětskou slabost
pro víry dar a tvoje milování

AMEN

Část II. Zpráva o mrtvých

Motto:

"Nebo přišel Syn člověka,
aby našel a spasil, co bylo zahynulo"

Bible kralická L.P. 1613
Evangelium sv. Matouše 19,10

SMRTI

(Svatopluk Havelka - Percussionata)

Kolik máš vlastně podob?

Nejméně o jednu víc než život
k němuž patříš
přichýlena tak pevně
tak křehce
že i myslet na to
je krokem zmaru

V soptění nenávisti
nemoci a strachu jsi zrůdou stvoření
Nežádoucí nechtěná
nečekaná odmítaná
ale o to přítomnější

Vždycky se chceme potajmu dotknout
čeho se bojíme
čeho se štítíme
zahnat skutečností doteku
skutečnost představ
Ty ale
přesto zůstáváš

* * *

Zjevuješ se oděná
tentokrát nikoliv do tónů
nikoliv do slov
ale do pop-artového kostýmu
bubnů zvonkoher a kolejnic

Dynamis mortis
v šílenství samoty ze samoty
jejíž jsi neskonalou zárukou

Výbuchy následují rachoty a kravály
tympány a kopáky slibují
blízký začátek konce

Mrazivý třeskot zrcadla Zimní královny
rozbíjeného o nepřítomný úšklebek
Jeronýma Bosche

Jeho hrana také dávno odzvonila

Ti kdo nechtějí ani tušit
na osudnou chvíli ztrácejí ostražitost
V maškarním reji polární záře
blábolivě žadoní o absolutní nulu

* * *

Abys ukryla před Prozřetelností
plán zániku
rychle se převlékáš do něžných
trianglů z křišťálu a stříbra
do perlivého klokotání
dětských mlýnků na potoce

Nestydatě nedělním vyzváněním
případně vojenským maršem
nutíš k poctám a díkůvzdání

Nenecháváš si ani kousek
lítostného prostoru kvůli těm
kdo bojujíce s bolestí
slabostí a bídou bytí
prosí o ránu z milosti

Bůh
na malý okamžik slepý ohňostrojem virblů
netušil sílu deliria
schovaného za tvými zády

avšak vzpamatovav se dostatečně
a včas
proslovil
do kakofonie tvého vítězného jekotu
své

„DOST!“

PARAFRÁZE

až se neunesu
až se neudržím
až se nedohlédnu
až se nedokonám
leknu se že ještě zbejvá ptaní
co jsi tím sledoval
ten tvůj zřejmě zbytečnej patos
aby celej svět viděl svatý umučení
měl jsi to zapotřebí
a čemu jsi vlastně pomohl
mám v sobě viklavej kámen
co ty o tom víš
trochu je mi tě líto
sám ale vidíš
že já ti za to
zas tolik nemůžu

možná upadnu pod vlastní tíhou
která nic neváží
ale jen tu prostě je
a překáží
to víš asi dost přesně
vždyť také visíš

měla jsem slíbený křídla
místo nich mám prasklou karabinu
a kus roztřepenýho špagátu
nedívej se jakoby ti bylo
všecko jasný

svíčky blikají
kadidlo čoudí
a to máme teprv léta
devadesátá

tak konečně řekni
kde je ta tvoje
věčnost pro každého

VÁNOCE NA KONCI VĚKU RYB

Zpíváme koledy
a pálíme svíčky
Na stojaté vodě osudu
se líně potácejí skořápky
ořechů tak velmi vyprázdněných

Půlíme jablka
troufale věříce
že v každém je
ukryta pouze
šťastná hvězda

Oči nám slzí dojetím
i pracně utajenou touhou
aby ten čas očekávaného
světla lásky
poshověl aspoň do zítřka

Gloria in excelsis Deo!

Kdo ještě věří
olovu vylitému
do starého plecháče?

Vždyť cokoliv lze koupit
v hypermarketu na předměstí
či usmlouvat v asijském stánku

Tichá a kdysi svatá noci
kéž i dnes slyšíme
tvůj šepot

kéž porozumíme
zkříženým břevnům
Betlémských jeslí

STŮL S OKNY

Dvě okna
dva průzory přibližující na dosah
horizont dětských snů
ale také pokroucené jabloně v sadu
a kosa s flétnou
a včely spěchající ke svým snůškám

Dvě okna
dva stejné ale jaksi i jiné
obrazy mého světa
orámované bělostným lemem
snad ze šatů starodávné nevěsty
a na římse balzamínky – domovní znamení

Dvě okna
Mezi nimi rozpřažená náruč
Ukřížovaného
spojnice všech časoprostorů
a také začátků a konců
Prokletí a požehnání božího lidství

Dvě okna
pod nimi stůl
na dubové desce ošatka
s čekajícím chlebem
slánka plná vyschlých slzí samoty
a dvě ruce sepjaté k orodování
Židle jak klekátka bez spočinutí

Pros za nás hříšné
nyní a vždycky...

ZA VYUČENOU

Každým poznáním
ztrácíme část sama sebe
každá zkušenost
něco stojí
nešikovné maso
musí pryč

učím se
učím se
učím se

Aby poznání dostalo svůj prostor
stále ze mne cos odpadá

ruce nohy
hlava trup

oči uši
ústa nos

aby konečně svobodná duše
mohla vzlétnout

VE SPIRÁLE

Pozpátku přichází noc

ano

už je tu

Vykřičníky ševelících stromů
probudila lampu na mém stole

V modromodrém proudu veršů
hledám co zanechali básníci

Průsvitnými prstíky své
nesmělé poezie
na třpytku kulhavého verše
lovím tvou stopu
dychtivě
lačně

Přicházím pozdě
Luna se mi směje
Do řeky zapomínání bezohledně
vrhá hvězdy našich slov

Všechny své slzy dám
do žebrácké čepice
zatraceného Diogena

jen když uvěříš
že přes věkovité zdi slyším
jak dýcháš

Na rukách zvednutých
ke chvále Boží
s hravou lehkostí vybalancuji
Sisyfův kámen

jen když uvěříš
že řecké hřbitovy jsou bílé
a radostné protože dočasné

S hlubokou pokorou
jež buduje základ naději
na lístcích opadaných z růže
ti vyložím tvůj osud

jen když uvěříš
že Inkové pochopili
zcela bezvýhradně
čas darovaný
ve spirále času stvořeného

... A BYLO JITRO ...

(věnováno stromům)

Vztyčily vysoko královské hlavy
aby vítr mohl provonět jejich koruny
balzámem pryskyřice a rosy

Nasyčeny silou svítání a ptačího zpěvu
zapěly chorál nebi
jež na dotek přiblížilo
blankytnou náruč

Jakoby nakročeny k tanci
líbaly se navzájem a objímaly
šeptajíce slova pradávných veršů

Roztančily se
až když jsem je míjela
a v klínu lesa zakokrhál
zlatý kohoutek svůj hymnus

nebo to bylo rekviem
nad výřadem
těch mrtvých a okleštěných
jejichž padlá těla zakryla
uvadlou paseku...

ŘÍJEN

Lesem kdosi
tichounce našlapuje
ach ne
to se jen listí snáší
vířeno křídly andělů

Ranní šedivák zákeřně
protože stříbrně tak
a čistě
přidává únavu trávě
holým větvím
a mým očím z nichž
neubývá vrásek

Do ztichlých kaštanů
se schoval vítr
snad aby lépe slyšel
havraní posmívání a také
co říkají mé kroky

Nepokládej své srdce
k nohám člověka
on není Bůh

Ale ulož je opatrně
a velmi pozorně
mezi dva verše
tak jako lístek opadlý
z květu pozdní růže

Cesta od hřbitova se brodí
mosazí a mědí podzimních dnů
ozáblé prsty svírají klíč
od domova jenž světlo je
a teplo
a láska až za kříž

NOCTURNO

Stačí
chvilé kolem půlnoci naředit
podřadným vínem
cigaretovým kouřem
a žluklými verši jakési
avantgardní nepoezie

Trochu uvažovat o sexu
trochu o svědomí
najít pár omluv
pro opakovatelně vlastní
bláhovost víry v okamžik

Stačí
nadýchnout se a rozhlédnout
jen kousek za zdi bytu
v němž jsme ubili sen
(prý pro klid duše)
a nestydět se marně křičet

Vločky zamrzlého času
se přesypají jak písek
v rastru našeho vidění
věčnosti a zároveň
jakoby se všechno dělo
 bez nás
 a mimo nás

jako bychom už nebyli
jako bychom ještě nebyli
jako bychom stále doufali

že nemusíme předat vesla
dalšímu zájemci o přívoz

DIOGENOVA PÍSEŇ

Obloha toho podzimu
bývala v západu slunce sytě modrá
červená a zlatá
jak řecká socha

jako kulisa dramatu který
ač neskončen ještě
sliboval již pokračovat
kdesi
uvnitř nebe
uvnitř sebe

a na obzoru
jak ptáci stěhovaví
poletovaly stromy vlajíce
větvemi i kořeny
nekonečně svobodnými

Koruny jejich zanesly
zpět na zemi
vůni nenarozeného dosud jara

zatímco omamně tlející listí
spělo svým vlastním chtěním
do sounáležitosti všehmoty
opět vesmírné

* * *

Nic neváže lidské kroky
k mateční hroudě tak
jako oprátka srdce zavěšená
na skobě dočasnosti

Odkud a kam se navrátíš
– má duše –
v obruči času
ukuté v kovárně
pomyslných náhod?

PO POTOPĚ

Vody se jen velmi tiše
vracejí
 kam vlastně
snad do strží
snad do moří

Na vrcholu hory
se kymácivě rozpadají
ostatky archy
 nepotřebný relikv
 nedokázané historie

Odešli savci a ptáci
delfíni i lidé
odešel senilní Noe
tři bratři
i dcery lidské
 znova budovat vše
 co se neosvědčilo

Jen jeden syn
přikryl svým pláštěm
hanbu otce

Jen jeden Otec
přikryl svým pláštěm
hanbu Syna

Jen jeden Syn
přikryl svým pláštěm
hanbu všeho
co zbylo po potopě

NOVÁ GEOMETRIE

Polštář

průsečík noci a dne
ztvrdlý na popravčí špalek
v letokruzích vidin podvědomí
virbluje na poplach

V limitě

dotýkání věčnosti a počátku
chybí přeponám trianonu vrchol

Snad že Bůh unaven láskou
odvrátil tvář od člověčího pachtění

Zázněje struny přervané lidským dechem
vymrštily do vesmírného času tvar pohybu
pohyb tvaru sochy rozemleté na hvězdný prach

V pohaslém klíně skryl Adam
zlaté ovoce zapomnění
a z žehnajících rukou pramatky
žalem opadala hlína

Na hlavu nového pokolení
vzložen jen bezduchý drát

KONEC LÉTA S CHAGALLEM

V převlékárně noci se ukryl
klid vyvolaný pravidelným dechem
slepeckého psa
Rytmus této epizody určil snad
tikot kuchyňských hodin
které kulhavá prabába vítězně zavěsila
v den své svatby na hrb
tehdy provizorní vepřovicové zdi

V batice světla majáku lampy
se stínítkem pokáleným
mouchami a můrami letošní sezóny
luštím verše v plujících obrazech
básníka
šíleného skutečností

Vrať se mi
léto
tak plodné
tak pokojné
tak marnotratné

Vrať se
třeba s posledním douškem
ve sklenici
rybízového vína

v posledním záblesku
bezejmenné létavice
v polibku
ukradeném větru a rose

Vrať se mé léto
stvořené k létání
a k dozrávání zároveň

Vrať se holubí poštou
bez data a místa určení
do skutečnosti
šílené poezí

ZPRÁVA O PRÁZDNÉM PROSTORU

Tak podivným způsobem nás navštěvují
noci plné prázdna
Jako fabriky na zbytečnost
jako vylidněné haly
dříve plné nepoužitelných osobností

Noc se setkává s jitem a ty si můžeš vybrat
skřehotavé kuropění či sirény před náletem

Kdy to vše začíná – ptáš se v ohromení -
a o konci netroufáš ani se zamýšlet

Nakonec stačí
vysypat popelník a spláchnout klozet
Tak uspokojivě poznatelná zdá se ti
důstojnost všelidského konce

V srdci však zeje mezera velmi podobná jizvě
skutečnější než početí a smrt zároveň

Tak si už nebudeme nic předstírat

Jsou tu namožená játra
hrdlo stažené úzkostí
děti rozhozené větrem náhod
do neznámých konců světa

A ještě
jakýsi Bůh
o němž všichni tvrdíme
že je jen náš
jen my chápeme kde se vzal
a jen u nás našel domov hodný
Služebníka a Pána zároveň

Lži našeho věku by dokázaly vyzdvihnout
tisíce Titaniků z hlubin nedoznání

Proto
a jen pro tu marnost lidského hemžení
se tě ptám:

Jsi tu ještě?
Chceš tu stále být?
Kam bys šel rád
pokud by ti osud daroval svobodu
odejít po svých?

MATER DOLOROSA 2001

Narodil se syneček
krásný a jedinečný očekáváním
radosti bez výhrad

Tolik štěstí a bolesti
nemůže zůstat bez odpovědi nebes

Mléko
jímž jsem se vpíjela do tvého těla
bylo jistě nápojem lásky a odevzdání
které jen matka může prožít
a předat v něm budoucí naději

A pak jsi rostl
Nebo rostla?
Není větší hrůzy a hanby
než je pravda stvořená
prožitou a tedy
zcela nepřijatelnou jistotou

Můj syn – je to ještě syn? -
není svým určením obrazem předků

Jakýsi podivín
v kterém se odmítám zračit
v němž otec ani matka nemohou uznat
přirozenost vlastního přenosu

A přeci tě miluji
a bytostně nenávidím

To ta zklamání
To ta trýzeň
Ten hnus...

Odpusť mi
má krvi
můj potomečku
třebaže já tobě
odpustit nedovedu

Nakonec všeho se dozvídám
kde všude jsi žil
a s kým...
jen proto
abys zmírnil můj hlad po zárukách
abys smířil mou nechuť k osudu

Odpusť
že bezcitná náhoda posloužila
abych tě našla až
v chamtivém objetí smrti

Snad nám pak oběma
odpustí i Bůh

ZÁVISLÍ

Vyhořeli jsme jak válečné trosky
podvedeni a ožebračeni bývalou slastí
bolestivě přikuti k břemenům
která spolu s námi vláčejí
dobrodinci a zodpovědní činitelé

Přestáli jsme nejedno bičování
knutou bezúhonných úst
nyní až k smrti jsou naše duše smutné
bez vůle přijmout záchranu
bez síly pro zlatý trip

Ruce a nohy rozbodané
hřebty pokleslé touhy
těla zmrzačená umíráním zaživa
necítí už ani bolest zavržení

Rozpomeň se na nás
– Mesiáši lotrů chudáků a bláznů –
vždyť na zemi ani v pekle
už není odpuštění

PODIVNÁ MILOST

Na poetově náhrobku zachováno jen
několik střípků dnes již zapomenuté
Poezie

Starobylá dlažba Kafkova města
neochotně oddrolila pouze
pár veršů
pod kroky zamilovaných

Vítr nepochopitelného trvání
odvál těch pár volných vydechnutí
pracně dokazatelných slzami a krví

Ve skrumáži zmatečných prožitků
Bůh dovolil úzkosti přiznat se k životu
avšak jen na malou chvíli
jen na chvíli času
odměřenou velkomyslným mžikem věčnosti

Kam jsi se ztratil
pěvče mých nocí a snů?

Po ztenčelém ledu zmařeného bytí
našlapují představy a touhy
přičemž za oknem průsvitného znovuzrození
přižebrává láska

Socha
které již dávno odumřelo tělo
doznává smyslu v mizejícím úsměvu

a zeď dávného hřbitova
obrůstá neuvěřitelně zelený břečťan
na němž se ve jménu
dosud nepočatých básníků
poklidně pase
plnokrevný jednorozec

JAK MNOHO VÁŽÍ BÁSEŇ

Na poštovních vážkách
na ramenech spravedlnosti
na dobytčí váze před hospodou
nebo jen tak obyčejně
na páru slavičích křídel
na levé a pravé dlani
lze zvážit báseň
s protikladem lásky

Ale jsou tu ještě dopisy
a zprávy kradí čtené
vzápětí pálené
mlčení zatmění
před kýmsi
před čímśi
Ruka snad osudu snad gestapa
či milované milující

V plechových těpluškách svorně
doutnají Wolker a Kant a Nerková
tragická něha
něžná tragédie

Zákon svobody srdce
nabídnutý prospěchu popela
Ubohá obětina slabosti dospělých!

I křídla dětství páchnou spáleninou
málokdy přežívajíce světlo majáku
nastražené jinošskému usebrání

Jak mnoho tedy váží báseň?

Na hvězdné váze
balancují vyznání
sny a slast a teplo stáje
tak zbytečně a bez tížně
jak poslední balík dárků
před koncem Božího hodů

Proč se tak bojíš
když zcela dobrovolně
opakovaně hlasuješ pro Smrt?

Litovat? –
Ó to ne...

To raději běsnit
před uvážlivě
zahřezlými dveřmi
tvé lóže
tvého lože

Ni budoucím
ni mroucím
pohřbít lásku

spíše ji rozptýlit
rozdrobit v neutrinech
v duchu a v pravdě smrtelníků
v mrtvé milenky citu
v ohluchlé harfy tónu

Kéž se vláda zjeveného slova
zpět k tobě navrátí
zvážena moudrostí i básní
pro život věčný
tvůj i tvých dětí!

MIMOCHODEM

Na zbytečně čekajícím archu papíru
ornamenty mušinců zastihla prázdnota
Mrtev je dánský princ mrtvi literáti
zemřeli

 kdo měli co číst
zemřeli
 kdo měli co říci

Na bezedné stránce
vyschlým inkoustem
 nepočneš paskvil
a vůbec už ne
 báseň

Lampa přesycená můrami
konečně zhasla v nezřetelném úsvitu

Do neklidného snu hladoleta
vonným chorovodem
 mimochoodem
vtančilo na tisíc
 šípkových růží

OBRAZ

Plátno připravil života běh
Je napjaté v odevzdání
mým očím a rukám
Obemklo režnou bělí
dokonalý obrys každodennosti

Ředím barvy a chystám štětce
slibuji
skicuji
vizuji

V křečích se zmítá paleta představ
štětce se lámou oleje zasychají
náčrty zbytečně pokrývám zem

Nedočkavými prsty dlaněmi i pěstmi
nakonec tváří trupem i nohama
vtiskuji barvy tvary a světla
do obrazu nevědomí
v plenéru ráje

PŘERUŠENÉ SPOJENÍ

Pravda často bývá jak hrom do police
jak rána na solar
 jak břitva reflektoru

Měli bychom ji čekat
ale ona nás vždy znenadání
zastihne
jak schování do pavučin klišé
a osvědčených přísloví
usilujeme o podobu mrtvého brouka

Také láska bývá neomalená
 a spravedlnost
nestoudnost ukřižovaného
 a sousedova nouze

Haló –
 je tu ještě někdo?

Mistři mlžení
frází a blábolů
ohledávači hlavolamných slov

 budiž už konečně řeč vaše jen
"ano – ano"
"ne – ne!"

EZECHIEL

Kráčel kdys prorok údolím
chtěl kosti mrtvé vzkřísit
aby až Hospodin promluví
mohly zas dýchat
mít cit

Kráčel kdys prorok údolím

Zadul Duch Boží ze čtyř stran
obrostly kosti
ožily
náhle už prorok nebyl sám
lidé se smáli
tančili

zadul Duch Boží ze čtyř stran

Poslové svatí chodí zas
dnes jako včera nesou spásu
pro lásku Boží prosí nás
"Popřejte sluchu Jeho hlasu!"

Poslové svatí chodí zas

V údolí smrti neruší už nic
snad jenom závist
hladová pýcha
starost jak umřít ještě víc
v úprku za ziskem těžce se dýchá

V údolí smrti neruší už nic

KDYŽ VENKU PRŠÍ

Když venku prší
prostřu čistě stůl
na bílý ubrus položím květinu
a připravím svazek veršů
napsaných na motýlích křídlech
hrotem srdce

Na ošatku chléb a do poháru víno
jsem připravena vítat hosty

Milióny nekřtěňátek
prošlapaly zápraží
bez troufalosti k zaklepání
pozbyly naději k přijetí

Je vás tolik...
Jak všechny uctím
bosáčkové otrhaní
zmučení ztracenci
posledního času

Když venku prší
Bůh se opět slitovává
ptačím zpěvem a zlatou září
odmyká nové nebe

NADĚJE

Co ještě dodat? –

Vždyť dávno je dokonáno

I kdybys po rukou

hory prochodil

I kdybys své srdce

do uzlíku svázel

a dobrými skutky ozdobil

nemáš co položit

na oltář útěchy a spásy

Zkus ale

rozhodně zaklepat na dveře

domu kde Kristus pořádá

den co den

první a poslední

královský raut

ZAVAZADLO

Nejdříve uhasím oheň v krbu
a pak

uložím do tulácké torny
kytici lučního kvítí
šum křídel strážného anděla
bílý kamínek s mým jménem
několik odváděných tónů
výskot dětí v prudkém letním dešti
vůni lípy za teplého podvečera

a možná
i několik slzí lidské lásky

Klíč od domu vložím do škvíry vzpomínek
vydám se kamenitou stezkou od křížku
až k zastávce

Za chmýří zpozdilé pampelišky
koupím si jízdenku do Věčnosti
uvelebím se na lavici radosti
a v rytmu zrychlujících se kol
z plného hrdla vyzpívám
chválu poslední cesty

EPIŠTOLA ČTENÁŘŮM

Milí čtenáři,

když jsem se ještě dříve, než tato kniha vyšla tiskem, začtl do veršů sbírek Jóbova zpověď a Zpráva o mrtvých, pocítil jsem velkou radost i starost zároveň. Radost z toho, že stejně jako v autorčině předchozím cyklu *Te Deum*, stalo se i v nových verších pro Delicii Nerkovou základní inspirací Boží slovo. Radost jsem pocítil i z autorčiny pokory před Bohem z jejího soucítění s těmi, kteří byli a jsou sužováni nejen lidskou nouzí, ale především velkou duchovní bídou.

Cyklus *Te Deum* nám poskytl vhled do autorčiny hledající i vyznávající duše, do srdce, které hladoví po Bohu a zároveň prožívá jeho bezpečné objetí i nevýslovnou svrchovanost. V této sbírce je převládající formou vyjádření jednak meditace, ale především dialog s živým Bohem ve všech jeho podobách. Takové úzké obecenství vede ke chválám, vyznání i pokání. Prostřednictvím básně pak tyto způsoby "rozhovoru duše s Bohem" se nabízí i čtenáři.

Delicie Nerková vydává v tomto svazku své další dvě sbírky z přelomu včerejšího a dnešního století. Zdá se, že pravzorem jejího umění je pro ni báseň všech básní – Bible svatá. I ona hovoří obrazem, metaforou, podobenstvím, jazykem proroků, žalmistů a evangelistů. I její verše mají rytmus, melodičnost a podle potřeby i střídmy rým, jak se sluší na píseň.

Autorka neusiluje být literátem revuí, kaváren a pódíí. Své posluchače, ale i přátele a chráněnce, hledá a nalézá ve společenství křesťanů a také mezi kumštýři, podobně i na ulicích, v domech lidí na okraji či na dně, v domovech nemocí a bídou postižených. O těch všech se v její poezii také hovoří.

V rozhovoru nad rukopisem mi Delicie Nerková svěřila:

"Jóbovu zpověď" jsem věnovala generaci otců. Té generaci, která se dvakrát snažila vybudovat hodnoty na základech nově narozeného státu a nově se uskutečňujícího národa. Jób je postava, která se dobrovolně a pokorně nechávala vést Bohem, ale pod tlakem útrap a vlastní nejistoty téměř ztrácí všechny nabyté hodnoty. A to mi připomíná generaci, z které jsem i já vyrostla. Vážím si generace otců pro mnohé dobré, co nám stihla předat. A zároveň je mi smutno. Asi proto, že ztráty jsou větší než zisky.

Stejně tak prožívám bolest nad "mrtvými", o kterých píšu ve své Zprávě. Zatímco Evangelium přináší zprávu radostnou, já přináším zprávu o nebezpečí duchovní smrti, která nás odvěkú a zároveň aktuálně ohrožuje. Moc bych si přála, aby ta má neradostná zpráva byla přijata spíš jako varování před věčným zánikem i jako příslib a naděje ve vzkříšení zaplacené Kristovým křížem. A tato naděje je pro každého, pro otce i děti..."

Tvořivost je vzácný dar, a moudrost, stejně jako láska, na horách neroste, a vháji ju nesejů. V ráji lidských srdcí ano.

Proto při jméně Delicie Nerkové chvalme Sadaře a strom za ovoce dozrálé a chutné.

Augustin Skýpala
V Praze L.P. 2001

Tiráž

Jóbova zpověď
Zpráva o mrtvých
copyright:Delicie Nerková
Obálka: Václav Lamr
Praha 2001
Vlastním nákladem – první vydání,
Tisk: ECM Praha 2

Poznámka autorky: skladba Jóbova zpověď byla v r.2002 přednesena panem Rudolfem Pellarem s doprovodem na flétnu paní Magdaleny Bílkové – Tůmové